

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.869 van 10 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VERHELST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens het gehoor op 20 november 2008 de Keniaanse nationaliteit te bezitten en van Kikuyu-afkomst te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Mathare, Nairobi. U maakte uw middelbaar onderwijs niet volledig af en begon een fruithandel langs de kant van de straat. Nadat u wat geld gespaard had, opende u samen met uw echtgenote een winkel in voedingswaren in Mathare area 1. Van bij de opening in 2001 moest u iedere dag geld betalen aan leden van de Mungiki, voor de 'diensten' die ze aanboden: veiligheid, water, elektriciteit, kosten elke dag. De Mungiki-leden taptten de elektriciteit illegaal af van het net. Op die manier betaalden jullie voor diensten waarvoor jullie eigenlijk belastingen betaalden. Samen met twee andere handelaars, (P.) en (K.), nam u het voortouw in jullie verzet tegen deze afpersing. Jullie zijn verschillende keren in groep naar de politie gegaan om jullie beklag te doen over deze toestanden. In maart 2005 weigerde u nog langer te betalen en kort daarop kreeg u op een nacht ongewenst bezoek van de Mungiki. U werd geboeid en de mond gesnoerd. U werd gevraagd waarom u uw beklag deed bij de politie over hun activiteiten en er werd u gezegd dat u als voorbeeld zou dienen voor de anderen. U werd bewusteloos geslagen, toen u terug

bij kwam, moest u getuige zijn van het misbruiken van uw vrouw. Uw vrouw en zoon werden door hen meegenomen en er werd u gezegd dat u 250 000 Keniaanse Shilling losgeld moest betalen. U zocht uw toevlucht tot uw neef (D. M.) in Kahawa (Nairobi) en jullie gingen later samen aangifte doen bij de politie. U had schrik gekregen en besloot te verhuizen naar Nakuru (Rift Valley) waar u hoopte op een vreedzamer leven gelet op de grote verscheidenheid aan stammen daar. Uw vrouw en zoon werden pas na anderhalf jaar vrijgelaten uit handen van de Mungiki. Ze vonden onderdak bij uw neef (D.) in Kahawa. U werd in Nakuru echter opgespoord door Mungiki-leden en terug meegenomen naar Nairobi. U werd vastgehouden in hun kamp maar ze lieten u vrij toen u belofde om het losgeld te betalen. U was dit echter niet van plan en diende klacht in bij de politie. Kort daarop werden zowel u als uw neef, uw echtgenote en uw zoon opnieuw opgepakt door de Mungiki. Een à twee weken later, nadat u en uw neef beloofd hadden het geld dat ze u gevraagd hadden te betalen, werden jullie in vrijheid gesteld. Uw vrouw en zoon bleven bij hen en jullie kregen twee maanden de tijd om het nodige geld bijeen te zoeken. Na jullie vrijlating, in januari 2007, ging u samen met uw neef bij de politie melding doen van de feiten. Jullie kregen te horen dat ze geen strijd konden voeren met de Mungiki maar dat ze tot een soort overeenkomst zouden komen om hun vrijlating te bekomen, waarop u het vermoeden kreeg dat ze samen werkten met de Mungiki. U bleef bij uw neef wonen en ondertussen werden de nodige regelingen getroffen om uw vertrek te regelen. Samen met een zekere (M.) nam u in de nacht van 11 maart 2007 vanuit de Jomo Kenyatta airport een vlucht naar Brussel. Op 12 maart 2007 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw procedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 4 april 2007, verder DVZ) en het Commissariaat-generaal (dd. 27 juni 2007, verder Cg I, en dd. 20 november 2008, verder Cg II) ondermijnen in ernstige mate uw beweringen als zou u problemen gehad hebben met leden van de Mungiki sekte in Kenia. Blijkens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verhuisden u en uw gezin naar Nakuru waar jullie echter werden gevonden door de Mungiki. Ze namen jullie mee naar hun kamp in januari 2007 en jullie kwamen pas vrij in maart 2007 toen de politie hun kamp binnen viel (DVZ, p.15). Voor het Commissariaat-generaal hebt u hieromtrent toch wel duidelijk andere verklaringen afgelegd. U verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u alleen in Nakuru was, dat uw vrouw en zoontje bij uw neef waren ingetrokken na hun vrijlating uit het kamp en dat u als enige werd opgepakt in Nakuru (Cg I, p.8). Ook tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u alleen in Nakuru te hebben verbleven en daar alleen te zijn opgepakt (Cg II, p.4). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkende u verklaringen te hebben afgelegd zoals weergegeven in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volstaat echter niet als eventuele verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Het verslag werd u immers voorgelezen in de Engelse taal en u verklaarde zich akkoord met deze versie van de feiten door uw verklaring te handtekenen. Een andere zwaarwichtige tegenstrijdigheid betreft uw beweringen over de duur van uw laatste detentie en de manier waarop u en uw familie zijn vrijgekomen in 2007. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u: 'In maart 2007 viel de politie hun kamp binnen en werden we vrijgelaten. We gingen opnieuw bij mijn neef wonen in Kahawa West.' Zoals hoger reeds vermeld had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gesteld van januari tot maart 2007 te zijn vastgehouden (DVZ, p.15). Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde u uw laatste vrijlating in januari 2007, één à twee weken nadat u was meegenomen (Cg I, p.8). Er werd tijdens het interview niet geëxpliciteerd wanneer juist uw vrouw en kind de laatste keer werden vrijgelaten. Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u dat u in januari 2007 werd vrijgelaten en uw vrouw en zoon in maart 2007. U had geen verklaring voor de

tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van uw eigen detentie in het kamp van de Mungiki toen u hiermee geconfronteerd werd aan het eind van het eerste gehoor (Cg I, p.9). Wat betreft de vrijlating van uw vrouw en zoontje werd u niet geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangezien deze pas na het gehoor werd opgemerkt. Het is niettemin duidelijk dat uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal ook op dit punt sterk van elkaar afwijken.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u op geen enkel moment melding van enig losgeld dat u diende te betalen voor uw echtgenote en zoon. Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de Mungiki 200.000 Keniaanse Shilling eisten voor hun vrijlating maar dat u dat geld nooit betaald hebt (Cg I, p.6). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat ze 250.000 Keniaanse Shilling eisten (Cg II, p.4). U wistte het verschil tussen die twee bedragen aan de lange periode die verlopen is tussen de twee gehoren voor het Commissariaat-generaal. Het is echter weinig aannemelijk dat u een element dat dermate centraal staat in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, of toch tijdens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, niet meer correct voor de geest kan halen. Ook over het aantal Mungiki-leden die bij u binnen vielen in maart 2005 legde u tegenstrijdige verklaringen af voor het Commissariaat-generaal. U zei dat ze met tien waren tijdens het eerste gehoor (Cg I, p.6) maar tijdens het tweede gehoor beweerde u dat ze met 5 waren (Cg II, p.4). Nog tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u dat u na uw vrijlating in januari 2007 bij uw neef in Kahawa West bleef tot uw vertrek uit het land (Cg II, p.5). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaringen in die zin afgelegd (DVZ, p.15). Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had u echter gezegd dat u die periode doorbracht bij een vriend woonachtig te 'Githurai roundabout' (Cg I, p.9). Ook tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had u verklaard sinds maart 2005 in het totaal drie klacht te hebben ingediend bij de politie (Cg I, p.9) daarentegen beweerde u tijdens het tweede gehoor zo'n 15 à 20 keer naar de politie te zijn gegaan sinds de inval in uw woning in 2005 door de Mungiki. Ook voor deze tegenstrijdigheden had u geen aannemelijke verklaring (Cg II, p.6).

Uit bovenstaande tegenstrijdigheden blijkt duidelijk het bedrieglijke karakter van de door u aangehaalde problemen met de Mungiki-sekte. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden verleend.

Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister.

Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

De door u neergelegde (internet)artikels hebben betrekking op de algemene situatie en de problemen die er zijn met de Mungiki. Zoals hoger aangetoond hebt u problemen met de Mungiki in het geheel niet aannemelijk kunnen maken.

U bent niet in het bezit van enig ander document, zodat een controle van uw identiteit en reisweg niet mogelijk is. U verklaarde trouwens niet persoonlijk uw paspoort te hebben voorgelegd de identiteitscontrole op de luchthaven van Zaventem, hetgeen blijkens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, niet volgens de gangbare procedure is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoeker stelt dat het feitenrelaas niet volledig correct is, vooral niet met betrekking tot de vermeende tegenstrijdigheden, vermeld onder ‘motivering’.

1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat het feitenrelaas in de bestreden beslissing niet correct is, dit feitenrelaas niettemin integraal herhaalt en hieraan een aantal preciseringen toevoegt, met name dat (i) hij naar Nakuru (Rift Valley) verhuisde in december 2006 (ii) zijn vrouw en zoon, wanneer zij na anderhalf jaar werden vrijgelaten, eveneens, doch zonder verzoeker, onderdak vonden bij diens neef in Kahawa West (iii) hij in Nakuru werd opgespoord door atypische Mungiki-leden (normale haarsnit – politiemensen) (iv) hij, zijn echtgenote, kind en neef, werden overgebracht naar het kamp in Nairobi wanneer zij opnieuw werden opgepakt door de Mungiki (v) hij en zijn neef werden vrijgelaten na één tot twee weken (vi) zijn vertrek werd geregeld in het Kahawa West Safari Park Hotel in de periode februari 2007 – maart 2007.

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 52 en 48/3, juncto artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij stelt dat de motivering een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 5 EVRM.

Verzoeker stelt dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) aangenomen motivering niet correct is.

Hij stelt dat het door hem gegeven feitenrelaas correct is en niet tegenstrijdig.

Aangaande het losgeld dat hij diende te betalen, verklaart verzoeker dat hij werd vrijgelaten met de bedoeling losgeld te zoeken en te betalen voor zijn familieleden, hetgeen aanvankelijk 200.000 Keniaanse Shilling bedroeg. De constante dreiging vanwege de Mungiki hield

ondertussen aan. Later, door de niet-betaling en het vluchten, zou het bedrag door de Mungiki zijn opgetrokken tot 250.000, zijnde 200.000 vermeerderd met interesten.

Wat betreft het aantal Mungiki-leden dat binnenviel betoogt verzoeker dat de tegenstrijdigheid te wijten is aan het grote tijdsverloop tussen de interviews enerzijds en aan zijn gemoedstoestand ten tijde van de gebeurtenissen anderzijds. Hij verwijst naar het feitenrelaas en voert aan dat hij deze erge gebeurtenissen tracht te verdringen.

Met betrekking tot zijn verblijfplaats na zijn vrijlating in januari 2007 verduidelijkt verzoeker dat hij kort op een aantal plaatsen verbleven heeft alvorens terug te keren naar Kahawa West, alwaar hij de langste periode bleef tot aan zijn vlucht naar België.

Betreffende het aantal klachten bij de politie doet verzoeker gelden dat hij een aantal maal formeel klacht heeft ingediend en een aantal maal louter melding heeft gemaakt van zijn vrees waarbij hem laconiek werd medegedeeld dat de politie toch niets kon ondernemen. Alles samen zou het gaan over vijftien tot twintig keer, waarbij verzoeker tijdens het gehoor de namen zou hebben vermeld van de verschillende commissariaten waarop de klachten, respectievelijk aangiften, gebeurden.

Het valt verzoeker op dat het CGVS geen opmerkingen heeft over de grond van de zaak en zijn verklaringen omtrent de werkwijze van de Mungiki, de specifieke kleder- en haardracht en de gevangenskampen.

Aangaande zijn reisweg, stelt verzoeker dat het CGVS niets anders kan dan louter te vermelden dat dit 'niet volgens de gangbare procedure is', doch zijn verklaringen omtrent zijn reisweg niet weerlegt.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet bedrieglijk zijn. Hij verwijst naar het werk van J. Hathaway en verklaart dat uit niets blijkt dat zijn verklaringen niet geloofwaardig, plausibel en eerlijk zijn, noch dat zij in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeker verwijst tevens naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van het UNHCR omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen en stelt dat zijn veiligheid wordt miskend.

Hij maakt gewag dat hij in zijn land van herkomst overgeleverd is aan ernstige vervolging, gelet op de vergelding en bestaande eerwraak tussen hem en de Mungiki. Hij voelt zich bedreigd in zijn vrijheid en fysieke integriteit. Hij haalt artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 aan en stelt dat in zijn hoofdte aan de daarin voorziene criteria is voldaan. Hij verwijst naar het feitenrelaas en stelt dat de Mungiki een criminele organisatie is die een aanzienlijk deel van het grondgebied beheerst. De overheid kan en wil geen bescherming bieden en het feit dat er een regering op de been werd gebracht impliceert niet dat er wordt opgetreden tegen de Mungiki. Ook het juridisch systeem zou onvoldoende waarborgen bieden. De overheid regeert volgens verzoeker bij goedgevonden van de Mungiki die een netwerk hebben dat actief is in alle delen van Kenia. Een binnenlands vluchtalternatief zou onbestaande zijn. Verzoeker beweert voldoende ernstige elementen te hebben aangebracht waaruit blijkt dat hij ook in de toekomst slachtoffer dreigt te worden van vervolging. Hij meent dat de bescherming in zijn eigen land was uitgeput daar de politie niets wilde doen zodat vluchten naar het buitenland de enige mogelijkheid was om te overleven. Verzoeker verwijst naar zijn beroep als handelaar in Mathare en het niet behoren tot de Mungiki-sekte, hetgeen hij onderbrengt onder "*het (niet) behoren tot een sociale groep*".

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat nader te duiden op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze niet dienstig kan worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak

doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. *infra*). De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker brengt geen documenten bij om zijn voorgehouden identiteit en reisweg te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker voert geen argumentatie omtrent de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande zijn gevangenneming, zijn detentie en de manier waarop hij en zijn familie zijn vrijgekomen, alwaar hij (i) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) aangaf dat hij en zijn gezin naar Nakuru verhuisden waar zij werden gevonden door de Mungiki die hen meenamen naar hun kamp, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij alleen in Nakuru was, zijn vrouw en zoontje bij zijn neef waren ingetrokken en hijzelf als enige werd opgepakt in Nakuru (ii) bij DVZ beweerde dat de politie in maart 2007 het kamp binnenviel waarna zij werden vrijgelaten, terwijl hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde dat hij werd vrijgelaten in januari 2007, één tot twee weken nadat hij was meegenomen en hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aangaf dat hijzelf in januari 2007 werd vrijgelaten en zijn vrouw en zoon in maart 2007. De motivering hieromtrent vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Desalniettemin heeft verzoeker bij DVZ op geen enkel moment melding gemaakt van enig losgeld dat hij diende te betalen voor zijn echtgenote en zoon. Aangaande de tegenstrijdigheid inzake dit losgeld stelt de bestreden beslissing terecht dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat de Mungiki 200.000 Keniaanse Shilling eisten voor hun vrijlating en bij het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat ze 250.000 Keniaanse Shilling eisten. Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker post factum tracht aan te brengen in het verzoekschrift, te meer daar hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS reeds werd geconfronteerd met de voormelde tegenstrijdigheid, waarbij hij slechts aangaf: *"Het is lang geleden, ik vergeet die dingen"* (administratief dossier, stuk 3, p.4).

Waar verzoeker de tegenstrijdigheid omtrent het aantal Mungiki-leden dat binnenviel, tien dan wel vijf, wijt aan het tijdsverloop tussen de interviews, het feit dat het reeds lang geleden is, zijn gemoedstoestand tijdens de gebeurtenissen en het feit dat hij deze tracht te verdringen, merkt verweerder met recht op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek.

Wat betreft verzoekers verblijfplaats na zijn vrijlating in januari 2007, blijkt dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij verbleef *“bij een vriend in Githurai roundabout, ook langs Thaka road, nabij Kahawa, in Nairobi”*. Hij verklaarde tevens uitdrukkelijk dat hij daar alleen verbleef en dat zijn vrouw, zoon en neef waren weggerend (administratief dossier, stuk 9, p.9). Deze verklaringen kunnen geenszins worden gerijmd met zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS, alwaar hij ondubbelzinnig verklaarde dat hij nadat hij werd vrijgelaten op dezelfde plaats verbleef, bij zijn neef. Hij bevestigde nogmaals uitdrukkelijk dat hij tussen januari en maart bij zijn neef Dickson verbleef in Kahawa West (administratief dossier, stuk 3, p.5). Voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de ‘verduidelijking’ die verzoeker tracht te geven in het verzoekschrift.

Met betrekking tot de keren dat verzoeker naar de politie zou zijn gegaan, blijkt dat hij bij DVZ verklaarde dat hij klacht indiende bij de politie in november 2006 en voor het overige geen klachten bij de politie vermeldde (administratief dossier, stuk 16, p.14-15). Verder verklaarde hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, gevraagd hoeveel keer hij naar de politie ging sinds maart 2005, dat hij drie keer naar de politie ging, met name in maart 2005, december 2006 en januari 2007 (administratief dossier, stuk 9, p.9). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoeker, gevraagd hoe vaak hij naar de politie is geweest sedert maart 2005, aan dat hij zeker vijftien tot twintig keer naar de politie ging (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Deze verklaringen zijn eenduidig en zijn niet vatbaar voor de interpretatie die verzoeker hier in het verzoekschrift aan tracht te geven.

In acht genomen verzoekers talrijke, flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent bovenstaande elementen, die de kern raken van zijn asielrelaas, kan er geenszins geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen.

Verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen en zijn verwijzing naar J. Hathaway en het UNHCR is geenszins dienstig om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas is zijn toetsing van dit relaas aan de criteria, bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 evenmin dienstig.

Verzoeker verwijst weliswaar naar de volgens hem bestaande situatie in zijn land van herkomst en de problemen die er zijn met de Mungiki en legt hieromtrent een aantal artikelen neer, doch dit volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in acht genomen dat er blijkens het voormelde geenszins geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de Mungiki, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees worden aangenomen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient de vluchtelingenstatus aan hem te worden onttrokken.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker stelt dat het feit dat er een regering van nationale eenheid tot stand is gekomen volkomen losstaat van zijn problemen met de Mungiki-sekte. Deze sekte zou weliswaar verregaande politieke invloeden hebben maar politiek niet vertegenwoordigd zijn en geenszins gebonden door wat wordt beslist in de regering.

Verzoeker benadrukt dat de Mungiki hun schrikbewind verder blijven uitvoeren en verwijst naar de diverse media zoals door hem naar voor gebracht. Verzoeker beweert dat uit het laatste telefonisch contact met zijn familie nogmaals zijn vrees blijkt daar er nog steeds navraag wordt gedaan naar zijn verblijfplaats. Hij zou thans geen garantie hebben dat zijn gezin nog leeft.

Inzake het begrip ‘reëel risico’ kan volgens verzoeker verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM, waaruit blijkt dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot de mogelijke schending van voormeld artikel.

Hij stelt ondergeschikt in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming nu hij het slachtoffer is geworden en kan worden van foltering of een onmenselijke of vernederende

behandeling in zijn land van herkomst, waarbij het gaat om een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde.

De Raad stelt vast dat voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming baseert op problemen met de Mungiki, de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn problemen (zie sub 3.2), aan hem niet kan worden toegekend.

Voor het overige zijn er, in acht genomen de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de situatie in Kenia niet van die aard is dat ze beantwoordt aan artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie), geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2. Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.